

LES UNGLES, LES UNGLES UN COP MÉS

Que li agradaven les meves ungles. Que les recordava, que hi tornava quan podia. Podria haver dit qualsevol cosa i jo hagués respost amb la mateixa entrega. Els ulls tristos, el nas corb, els llavis diminuts, l'esquena blegada: no. Va decidir que aquell petit sacrifici semàntic fos `u n g l e s`.

I em va esgarrapar. La paraula em va esgarrapar perquè era la mateixa que havia escollit l'últim, i la mateixa que havia escollit l'anterior a l'últim. I cadascuna de les vegades havia pensat que la coincidència era una mica puta, una mica bastant puta. Havent-hi tantes parts al cos com hi ha, el fet que cada Altre insistís en la mateixa que els Altres anteriors m'obligava per un instant a mirar enrere quan us asseguro que no era gens necessari fer-ho. `U n g l e s`, com un plany des del passat, una queixa, fés-nos cas, no ens oblidis.

No el culpo perquè jo mateixa havia triat aquell mot vegada rere altra. Després el vermell, després la sang, però les ungles havien estat el meu primer motiu poètic i l'únic supervivent d'aquella època en que m'esmerçava en contenir les meves línies en gàbies mètriques, aquella en que intentava que qualsevol paraula ocupés el seu lloc en un ordre imaginari. Cap artifici havia quedat de l'etapa en que creia en les estructures rectes i la possibilitat de redreçar la meva columna per igual, però sí la imatge de les ungles pròpies. Sempre pintades de roig fosc, sempre des d'algun moment que no recordava. Alguna tarda lliure dels primers cursos d'institut, potser, o dels últims. Ni idea. Però la cosa és que un dia me les vaig mirar desputllades i vaig pensar en la seva estranyesa, un tros d'òs treient el cap fora la pell en forma de filigrana, una part del nostre interior en contacte directe amb l'aire. I havia decidit que aquella part vulnerable, l'única mostra del jo de dins, restaria coberta per una capa de

carmesí, del color de l'agressivitat. Que poc subtil, com a símbol vital; que innocent, pensar que una bandera fa dur.

I jo tintant-les setmana rere setmana, l'olor a esmalt eixamplant-me els bronquis i les restes d'alcohol de farmàcia xopant cotons de vermell amb cada neteja de la vegada passada. Sempre he estat de rituals, jo. És l'únic que ens queda als de naturalesa closa; la idea de connexió amb la vida a través de les petites parts de bellesa imatgívola que suren a la superfície, allà on es troben les aigües profundes i els reflexes de fora. I em resulta ridícula, sovint, capbussant-me en instants que m'haurien de passar desapercebuts. Patètica, a vegades, quan em veig al vidre del tren amb la mirada perduda i durant uns segons no em reconec perquè darrere els ulls estic encara aferrada a alguna d'aquestes imatges, desbudellant-la, atrapada molt molt lluny d'on tinc el cos.

I segur que si hagués mirat dins els meus ulls en aquell moment s'hauria adonat, ell també, de com de trist era el meu permanent èxtasis superficial, perquè durant un lapse momentani de temps vaig abandonar-lo per venir a aquí, al meu jardí estèril, i tot per culpa d'una paraula mal escollida, d'un gatell premut sense adonar-se. Que li agraden les meves u n g l e s: unes ungles com a vincle entre el meu món i el real, unes ungles com a passat mirant-me, els Altres mirant-me, no facis res, t'estem observant, dubta de nou, per nosaltres. Ens carregues a l'esquena, per això et dol; no has marxat d'enlloc on vas ser, el vermell que et creix als dits és la teva àncora voluntària a tots els Ahirs.